

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoEk/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4210217533
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4210217533.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advokátska kancelária Advocate s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX/XX, D. E., o vymoženie 1 643,53 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 27. decembra 2023 č. k. 7Er/1101/2010–46 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Povinnému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 35,86 eura do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia. Rozhodnutie právne odôvodnil § 243f ods. 1, 3, 5, 6 a § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a uviedol, že súd, preskúmajúc oprávneným predložený exekučný titul, zistil, že prebiehajúca exekúcia je vykonávaná na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou. Oprávnený bol v tomto prípade povinný doplniť svoj návrh na vykonanie exekúcie o rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným, a to do 30 dní odo dňa účinnosti zákona č. 438/2015 Z. z., t. j. do 22. 01. 2016. Doplnenie návrhu bolo doručené súdu dňa 29. 03. 2016 prostredníctvom súdneho exekútora, ktorý mal doplnenie návrhu prijať od oprávneného dňa 21. 01. 2016, čo vyplynulo z dátumovej pečiatky súdneho exekútora. Z uvedenej dátumovej pečiatky však nevyplýva, akým spôsobom bolo toto podanie doručené súdnemu exekútorovi, či osobne alebo poštou, čo podľa názoru súdu vnáša pochybnosti o pravdivosti údajov o čase a spôsobe doručenia tohto podania. Podľa predložených listín mal oprávnený vypracovať doplnenie návrhu 21. 01. 2016, toto mal predložiť súdnemu exekútorovi v rovnaký deň, pričom súdny exekútor podanie oprávneného postúpil súdu prípisom z 14. 03. 2016 a uvedené listiny doručil súdu osobne dňa 29. 03. 2016. Nepochybne zámerom oprávneného bolo doručovaním okľukou cez súdneho exekútora dosiahnuť dojem, že doplnenie návrhu bolo doručené v zákonnej lehote. V súlade s § 251 ods. 4 a § 57 ods. 3 OSP účinného v čase doplnenia návrhu je procesná lehota zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Súdnemu exekútorovi v tomto prípade nemožno považovať za doručovateľa. Ak oprávnený doplnenie návrhu vyhotovil dňa 21. 01. 2016 tak, ako to uviedol na predmetnej listine, nič mu nebránilo v tom, aby doplnenie návrhu podal v zákonnej lehote nielen súdnemu exekútorovi, ale aj exekučnému súdu. Pri náležitej opatrnosti mal preto oprávnený zabezpečiť doručenie doplnenia návrhu, od ktorého včasnosti závisí ďalšie pokračovanie v exekúcii, súdu, ktorý o pokračovaní v exekúcii alebo jej zastavení aj rozhoduje. Vzhľadom na to, že oprávnený návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti zákona, teda do 22. 01. 2016, nedoplnil, súd v súlade s § 243f ods. 5 EP exekúciu zastavil. O trovách konania súd rozhodol podľa § 203 ods. 1 a v súlade s vyhláškou MS SR č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych

exekútorov v znení účinnom do 31. 03. 2017 a priznal exekútorovi trovy exekúcie v súlade s jeho vyčíslením vo výške 35,96 eura.

2. Oprávnený podal proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Napadnuté uznesenie považoval za nepreskúmateľné. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie vyjadrenom v odôvodnení rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že predmetné exekučné konanie je vedené voči povinnému, pričom hlavný kauzálny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským, pretože povinný pri uzavretí zmenky vyhlásil, že peňažné prostriedky mu boli poskytnuté na výkon podnikania. Uviedol, že novela Exekučného poriadku týkajúca sa doplnenia návrhov na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach, ktoré sa vykonávajú na podklade zmenky, sa vzťahuje na konanie voči povinným, ktorí sú spotrebiteľmi. Vzhľadom k uvedenému, mal za to, že predmetné ustanovenia na dané exekučné konanie nemožno aplikovať, keďže hlavný kauzálny vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským, nakoľko fyzická osoba v čase podpísania zmluvy o úvere a vystavení zmenky prehlásila, že peňažné prostriedky žiada poskytnúť na výkon podnikania. Poukázal tiež na skutočnosť, že k samotnému návrhu na vykonanie exekúcie priložil nielen exekučný titul a zmenku, na základe ktorej bol v exekučnom titule oprávnenému priznaný nárok, ale aj zmluvu o úvere, splatenie ktorého zmenka zabezpečovala. Vzhľadom na to, že rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu oprávneného s povinným vrátane dôkazov, ktoré ich osvedčujú, boli súčasťou exekučného spisu a ako na to upozornil exekučný súd, oprávnený doplnil návrh na vykonanie exekúcie, má za to, že si svoju povinnosť splnil. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoE/142/2017 zo dňa 19. 04. 2017. Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Povinný sa k odvolaniu oprávneného nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou, oprávnený opíše aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

7. Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

8. Podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nedoplní v lehote podľa odseku 1, súd exekúciu zastaví.

9. Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že exekučné konanie začalo dňa 09. 11. 2010, kedy oprávnený spísal u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie vo forme zápisnice, ktorým

oprávnený žiadal, aby súd poveril uvedeného súdneho exekútora na vykonanie exekúcie voči povinnému na sumu 1 643,53 eura s príslušenstvom. Exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadený zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., sp. zn. SR 07746/10 zo dňa 20. 09. 2010. Dňa 16. 05. 2011 vydal súd prvej inštancie poverenie. Dňa 21. 01. 2016 doručil oprávnený súdnemu exekútorovi podanie označené ako „Doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 243f Exekučného poriadku“, ktoré súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 29. 03. 2016. Po preskúmaní doplneného návrhu na vykonanie exekúcie rozhodol súd prvej inštancie napadnutým uznesením.

10. Odvolací súd považoval za potrebné v prvom rade poukázať na nález Ústavného súdu SR zo dňa 15. 03. 2023 II. ÚS 511/2022, v ktorom je okrem iného uvedené, že „legislatívna konštrukcia Exekučného poriadku, ktorá obsahovala to, že proti uzneseniu v exekučnom konaní je odvolanie prípustné, len ak to Exekučný poriadok pripúšťa, vychádzala z toho, že podľa § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku platilo, že odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu v exekučnom konaní, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak. Táto norma však platila len do prijatia Civilného sporového poriadku, ktorý obdobnú normu v úprave odvolania neobsahuje, a ktorý okrem iného Exekučný poriadok doplnil tak, že v § 9a ods. 1 ustanovil, že ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa Exekučného poriadku sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Tieto ustanovenia Exekučného poriadku sa vzťahujú aj na exekúciu, v ktorej bolo vydané namietané uznesenie, pričom podľa § 357 písm. a) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania. Táto osobitná konštrukcia prípustnosti odvolania sa vzťahuje aj na zastavenie exekučného konania a nie je správny výklad krajského súdu použitý v napadnutom uznesení, podľa ktorého sa mal použiť § 355 ods. 2 CSP. Uznesenie okresného súdu je rozhodnutím súdu prvej inštancie o zastavení konania a na tom, že proti nemu je prípustné odvolanie, nemení nič ani to, že ide o uznesenie v exekučnom konaní, keďže od 1. júla 2016 niet takej normy, podľa ktorej odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu v exekučnom konaní, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak.“ Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd predmetným rozhodnutím zaoberal a vecne ho prejednal.

11. Odvolací súd k námietke oprávneného, že hlavný kauzálny vzťah medzi oprávneným a povinným nie je vzťahom spotrebiteľským, pretože povinný pri uzavretí úverovej zmluvy a vystavení zmenky vyhlásil, že peňažné prostriedky mu boli poskytnuté na výkon podnikania, uvádza, že nie je dôvodná. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý zmluvu o úvere posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že na spotrebiteľskom charaktere uzatvorenej zmluvy o úvere nič nemení skutočnosť, že v zmluve bol predtlačенý text prehlásenia dlžníka, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. Vzhľadom na to, že povinný je v zmluve označený ako fyzická osoba - podnikateľ (obchodné meno, IČO, miesto podnikania) a zároveň aj ako fyzická osoba (meno, priezvisko, bydlisko, rodné číslo), nemožno zo zmluvy jednoznačne určiť, či zmluvu uzavrel ako fyzická osoba podnikateľ alebo len ako fyzická osoba. Zároveň treba dodať, že povinný ani nemal možnosť odmietnuť prehlásenie o poskytnutí finančných prostriedkov na výkon podnikania, pretože to bolo v texte zmluvy vopred predtlačенé. Skutočnosť, že povinný podniká, sama o sebe neznamena, že mu musia byť poskytované finančné prostriedky vždy len za účelom podnikania. Keďže oprávnený v tomto ohľade neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal, že povinný pri uzatváraní úveru konal ako podnikateľ a úver si bral na podnikanie, súd prvej inštancie na predmetný právny vzťah správne aplikoval spotrebiteľské právne normy, pretože v prípade pochybností o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

12. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd dodáva, že za použitia interpretačného pravidla v ust. § 54 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmlúv uprednostniť výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, čím je potrebné dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon podnikania (zamestnania) úverového dlžníka ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku, teda oprávneného. Nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, t. j. spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti, pričom podľa názoru súdu, bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon podnikania, ktorý nepreukazuje konkrétny účel a konkrétnu súvislosť s podnikaním, resp. zamestnaním účastníka zmluvy, a navyše, ak je tento údaj v zmluve len súčasťou vopred pripraveného tlačiva. V tomto smere poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 243/07 zo dňa 01. 09. 2008, z ktorého vyplýva, že ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, je spravodlivé vykladať ich v prospech strany, ktorá ich do zmluvy nenapísala, v danom prípade v prospech povinného. Označenie

dlužníka v zmluve o úvere je teda potrebné vykladať v prospech dlžníka – povinného, ktorý text tejto zmluvy vopred nevyhotovil. Za danej situácie teda možno nejasné označenie povinného (označeného uvedením obchodného mena a IČO, ale aj rodného čísla) hodnotiť ako pokus o vyňatie posudzovaného vzťahu spod ochranného spotrebiteľského režimu. Odvolací súd teda nemal pochybnosť o tom, že zmluva o úvere uzatvorená medzi oprávneným a povinným je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka aj s ohľadom na predmet činnosti oprávneného a postavenie povinného. Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetná zmluva o úvere uzatvorená medzi oprávneným a povinným má charakter spotrebiteľskej zmluvy, v ktorej oprávnený vystupuje ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ, a preto správne na tento prípad aplikoval normy spotrebiteľského práva.

13. Odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie za správne a v tejto súvislosti konštatuje, že doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 39 ods. 4 Exekučného poriadku bolo potrebné doručiť podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku do 30 dní odo dňa účinnosti predmetného zákona. Ako aj z obsahu spisu vyplýva, oprávnený doručil toto doplnenie súdnemu exekútorovi dňa 21. 01. 2016, avšak súdny exekútor doplnenie oprávneného doručil súdu prvej inštancie až dňa 29. 03. 2016, teda po uplynutí zákonom predpísanej lehoty.

14. V tomto smere odvolací súd poukazuje zhodne so súdom prvej inštancie na nálezh Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 752/2016 zo dňa 08. 11. 2016, v ktorom Ústavný súd zaujal stanovisko, že hoci znenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), je možné vyvodiť ten právny záver, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor [§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku (pozri napr. aj II. ÚS 615/2016, III. ÚS 564/2016)].

15. Aj preto bolo vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotného oprávneného, aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci uskutočnil a doručil v zákonnej lehote aj príslušnému exekučnému súdu. V nadväznosti na uvedené Ústavný súd tiež poukázal na to, že právne dôsledky, ktoré vyplývajú z rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie bez preskúmania doplnenia návrhu, ktorý vyhodnotí ako podaný oneskorene, zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní, či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie, ku ktorým dospeli.

16. S ohľadom na uvedené, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keďže oprávnený si nesplnil svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, teda nedoplnil návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému povinnému síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, avšak keďže mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že povinnému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).